

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **M. M.**, bytom R., v dovolacom konaní právne zastúpená JUDr. M. K., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovanej: **J. C.**, bytom O., v dovolacom konaní právne zastúpená JUDr. P. M., advokátom so sídlom v D., **o vrátenie daru**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7C 117/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. októbra 2010 sp. zn. 10 Co/261/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 19.mája 2010 č. k. 7C 117/2009-68 návrh o určenie, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/2-ice v nehnuteľnostiach, a to rodinný dom súp. č. X, ktorý je postavený na KN parc. č. X KN parc. č. X zastavané plochy a nádvoria o výmere X m², KN parc. č. X - zastavané plochy a nádvoria o výmere X m², zapísané na LV č. X pre okres D., Obec O., kat. úz. O., zamietol; súčasne vo výroku uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Mal preukázané, že M. Ľ. a M. Ľ., rod. M. (rodičia žalovanej), uvedené nehnuteľnosti darovali svojej dcére J. C. (žalovanej). Táto dohoda bola registrovaná Správou katastra Dolný Kubín pod V 2607/96 a následne bola žalovaná zapísaná ako vlastnícka v podiele 1/1. Okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že dňa 10.júla 2007 Obvodný úrad v Čadci ako príslušný I. stupňový správny orgán vo veciach priestupkov vydal rozhodnutie pod č. j. PS 276/2007 Šp, ktorým konanie o priestupku ktorého sa mala dopustiť žalobkyňa M. M. úmyselným narušením občianskeho spolunažívania - hrubým správaním tým, že mala v mesiaci máji roku 2006 počas návštevy v rodinnom dome č. X v

Obci O., povedať dcére J. H. (žalovanej), že ak predá rodinný dom, ktorý od nej v minulosti získala darovacou zmluvou, tak ho podpáli zastavil, pretože spáchanie skutku nebolo preukázané. Ďalej okresný súd konštatoval, že žalobkyňa so žalovanou sa navštevujú, vzťahy medzi nimi sú v podstate dobré. V minulosti zrejme došlo medzi nimi k nedorozumeniu, keď predstavy žalobkyne nekorešpondovali s predstavami žalovanej o využití darovaného rodinného domu. Pokiaľ došlo v minulosti k nedorozumeniam medzi žalobkyňou a žalovanou, pretože žalovaná síce rešpektovala žiadosť rodičov, aby umožnila svojmu bratovi M. nast'ahovať sa do jej rodinného domu, ale je zrejmé, že títo mali tiež odlišné predstavy o tom, ako by malo toto spolužitie vyzeráť. Bolo to pre obe strany záťažou a tiež určité nedorozumenie tam bolo ohľadne nedoplatku elektriny. V konaní však nebolo preukázané, že by to presiahlo nejakú únosnú mieru, nebol preukázaný fyzický konflikt žalobkyne a žalovanej. Konštatoval, že ak aj boli medzi nimi nedorozumenia, išlo o bežné rodinné nedorozumenia, ktoré vyplývali z ich rozdielnych názorov pri využívaní rodinného domu, ktorý žalovaná po tom, ako doňho značne investovala, chcela využívať predovšetkým pre seba a svoju rodinu a žalobkyňa nabádala žalovanú k pomoci, t. j. k umožneniu bývania aj súrodencom žalovanej (bratovi M.).

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom 22. októbra 2010 sp. zn. 10 Co/261/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil na skonštatovanie správnosti napadnutého rozsudku. K odvolacím námietke uviedol, že za hrubé porušenie dobrých mravov zo strany žalovanej nemožno považovať oznámenie žalovanej na priestupkový orgán o konaní žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že odvolací súd (i prvostupňový) nesprávne právne posúdil a vyhodnotil konanie žalovanej v priestupkovom konaní tak, ako bolo preukázané v súdnom spise. Bola toho názoru, že konanie žalovanej (oznámenie nepravdivých údajov na priestupkový orgán), ktoré bolo preukázané, je takým hrubým porušením dobrých mravov, ktoré zakladá právo darcu žiadať vrátenie daru. Z týchto dôvodov žiadala zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako prvostupňového súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu vyjadrila s tým že navrhuje aby dovolací súd dovolanie zamietol, pretože nie sú dané dôvody dovolania a priznal jej trovy dovolacieho konania..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkom, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním žalobkyne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich,

vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných vád taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V podanom dovolaní dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá spočíva v tom, súdy nižších stupňov nesprávne vyhodnotili konanie žalovanej v priestupkovom konaní. Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy,

keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalobkyňa v dovolaní ďalej namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenie dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytykána skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie žalobkyne v zmysle § 238 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a právny zástupca trovy tohto konania vyčíslil. Najvyšší súd Slovenskej republiky však o nich nerozhodol, pretože o náhrade trov celého konania, vrátane dovolacieho konania

rozhodne súd prvého stupňa, keďže o trovách konania doposiaľ rozhodované nebolo, pretože súd prvého stupňa si vymienil o nich rozhodnúť osobitným uznesením.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :
Hrčková Marta